

DET KONGELIGE
SAMFERDSELSDEPARTEMENT

Kultur- og kirkedep.

23 NOV. 2009

2009, 4154-045

Kultur- og kirkedepartementet

Postboks 8030 Dep.
0030 OSLO

Deres ref
2009/04154

Vår ref
09/2993- KAW

Dato
23.11.2009

Forslag til endringer i kringkastingsforskriftens regler om formidlingsplikt - Høring

Vi viser til mottatt høringsnotat med forslag til endringer i forskrift av 28. februar 1997 nr. 153 om kringkasting (kringkastingsforskriften). Det vises til at høringsfristen for Samferdselsdepartementet er utvidet fra 13. til 20. november 2009.

Samferdselsdepartementet har gjennomgått høringsnotatet og har følgende merknader til notatet og forslaget:

1. Formidlingsplikt

Samferdselsdepartementet mener det kan stilles spørsmål om Kultur- og kirkedepartementet har foretatt de nødvendige vurderinger av de forventede konsekvensene av å utvide formidlingsplikten til andre plattformer enn kabel. Samferdselsdepartementet viser til at vi administrerer gjennomføringen av EUs regelverkspakke for elektronisk kommunikasjon i norsk rett. Formidlingsplikten reguleres i et av direktivene i pakken, USO-direktivet (2002/22/EF) artikkel 31. Denne bestemmelsen er gjennomført i norsk rett i kringkastingsforskriften.

Samferdselsdepartementet viser til kravet som stilles for å kunne pålegge formidlingsplikt i USO-direktivet artikkel 31 (1) siste setning: *"Slike forpliktelser skal pålegges bare dersom de er nødvendige for å nå klart fastsatte mål i offentlighetens interesse, og de skal stå i forhold til målet og være åpne for innsyn"*.

[Vår utheving.]

I fortalen til direktivet pkt. 43 er det uttalt om formidlingsplikten at: *"Medlemsstatene bør når det er i offentlighetens rettmessige interesse kunne pålegge foretak som er underlagt deres jurisdiksjon rimelige forpliktelser, men bare dersom det er nødvendig for å nå mål av allmenn interesse som er fastsatt av medlemsstatene i samsvar med*

fellesskapsretten, og de bør være rimelige, åpne for innsyn og gjennomgås regelmessig”.
[Vår utheving.]

Samferdselsdepartementet forstår USO-direktivet slik at det er et krav til at forpliktelsene som pålegges må være nødvendige for å oppnå et klart fastsatt mål av allmenn interesse. Den opprinnelige begrunnelsen for formidlingsplikt, og den tekniske og markedsmessige utviklingen som har funnet sted, kan reise spørsmål ved behovet for å opprettholde formidlingsplikt, samt behovet for å utvide plikten til andre plattformer. Samferdselsdepartementet vil peke på betydningen av at vilkårene i USO-direktivet er oppfylt.

Det fremgår videre av høringsnotatet pkt. 2 at Kultur- og kirke departementet mener det etter USO-direktivet artikkel 31 er oppstilt to vilkår som må være oppfylt for at myndighetene kan pålegge formidlingsplikt. *”For det første må kanalen som sikres formidlet ivareta en konkretisert allmenn interesse. For det andre må plikten til å formidle kanalen ikke påføre betal-tv-tilbyderen uforholdsmessig store byrder”.*

Samferdselsdepartementet antar at det første kriteriet vil oppfylles gjennom utpekingen av allmennkringkaster. Når det gjelder det andre kriteriet, vises det til høringsbrevet der det fremgår at forslaget ikke antas å påføre det offentlige ytterligere økonomiske eller administrative konsekvenser og at forslaget ikke antas å påføre infrastruktureierne noen særlig merbelastning i forhold til dagens regelverk.

Gjeldende kringkastingsforskrift § 4-2 pålegger bare formidlingsplikt på kabeleier. Forslaget utvider formidlingsplikten til å skulle gjelde enhver som eier eller disponerer nett som kan formidle kringkasting. Det kan derfor hevdes at det er behov for å vurdere nærmere hvilke følger dette vil ha for netteiere som påføres en helt ny plikt. Samferdselsdepartementet kan ikke se at Kultur- og kirke departementet har foretatt noen form for analyse eller vurdering av de økonomiske og administrative konsekvenser av denne utvidelsen. Det synes å være et vilkår at *”plikten til å formidle kanalen ikke påføre[r] betal-tv-tilbyderen uforholdsmessig store byrder”*, som Kultur- og kirke departementet selv legger til grunn er et kriterium for å kunne pålegge formidlingsplikt. Det anbefales at Kultur- og kirke departementet foretar en slik vurdering eller analyse før det eventuelt overveies å gå videre med forslaget.

2. Begrepsbruken i forslaget

Samferdselsdepartementet har videre to merknader til begrepsbruken i forslaget. For det første ønsker vi å reise spørsmål vedrørende bruken av begrepet *”markedsmessige vilkår”*. Kultur- og kirke departementet har ikke redegjort nærmere for innholdet i begrepet og hvordan vederlagsfastsettelsen skal gjennomføres. Begrepet *”markedsmessige vilkår”* reiser omfattende tolkningsspørsmål særlig i forhold til prisfastsettelsen.

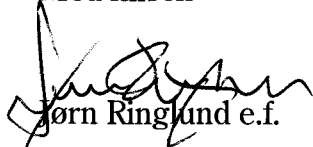
Samferdselsdepartementet ønsker ikke at formidlingsplikten skal begrense distributørens forhandlingsrom, særlig med tanke på prisfastsettelsen. Vi viser i denne sammenheng til Konkurransetilsynets hørings svar der de uttaler at *"aktuelle prisdannelser [bør] normalt skje uten regulering fra myndighetenes side"*. Dersom Kultur- og kirke departementet finner å måtte gå videre med forslaget, anbefales det for å avhjelpe denne mulige konkurransevidningen, at formidlingsplikten i forskriften suppleres med en tilsvarende *"rett til å formidle"*.

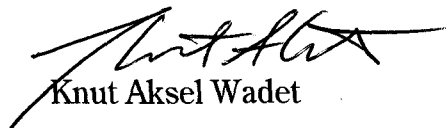
For det andre stiller Samferdselsdepartementet spørsmål til valg av begrepet *"fjernsynssendingene"* i § 4-2 første ledd siste setning, sett i sammenheng med bestemmelsens andre ledd *"hver formidlingspliktig sending skal disponere en kanal i nettet"*. Ved valg av begrepet *"fjernsynssendingene"* kommer det i ordlyden ikke klart frem om det er tale om alle kanalens sendinger eller om dette er avgrenset til å gjelde en bestemt kanal. Som eksempel nevnes at; hvis TV2 blir utpekt til å ha et særlig allmennkringkastingsoppdrag vil netteier ha en plikt til å distribuere TV2 hovedkanalen, såfremt det er denne kanalen som er utpekt av myndighetene til å ivareta særskilte allmenne hensyn. Hvis Kultur- og kirke departementet mener at formidlingsplikten skal gjelde alle sendingene eller kanalene til en kringkaster burde dette vært grundig redegjort for i høringsnotatet. Siden Kultur- og kirke departementet ikke problematiserer forholdet i høringen forutsetter Samferdselsdepartementet at det kun er tale om formidlingsplikt for sending av én kanal og foreslår derfor å endre forskriftstekstens begrep *"fjernsynssendingene"* til *"fjernsynssendingen"*.

3. Tvisteløsningsorgan

Det fremgår ikke av høringsnotatet hvordan tvisteløsning skal finne sted. Samferdselsdepartementet ber om at Kultur- og kirke departementet vurderer muligheten for å utvide kabeltvistnemndas kompetanse til også å fungere som tvisteløsningsorgan for saker av denne karakter. Det forutsettes uansett at tvisteløsningsorganet vil bli sammensatt av representanter utpekt ved transparente og objektive utvelgelseskriterier.

Med hilsen

Jørn Ringlund e.f.

Knut Aksel Wadet

Oversendes skriftlig og elektronisk til: postmottak@kkd.dep.no